

Hristos stă în centru!

Planul lui Dumnezeu în Hristos

Hristos stă în centru!

Cuprinsul

Cum gândim despre Dumnezeu	1
Punctul central corect	2
Binecuvântările noastre în Hristos	3
A-L cunoaște pe Dumnezeu	3

Ca și credincioși, putem ști că Dumnezeu „ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4) și că El S-a gândit la noi în eternitatea trecută, când a întocmit un plan în Fiul Său Preaiubit. De altfel, despre acest plan al lui Dumnezeu putem gândi într-un mod (a) greșit și într-un mod (b) corect:

- a. Dacă raportăm planul lui Dumnezeu în principal cu privire la *noi*, nu vom obține binecuvântarea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi. În același timp Îl dezonorăm pe Dumnezeu, deoarece nu recunoaștem semnificația planului Său în *Fiul Său Preaiubit*.
- b. Dacă, în schimb, privim planul lui Dumnezeu din perspectiva Lui și din perspectiva lui Hristos, nu numai că Îl onorăm pe Dumnezeu, ci suntem și mult mai binecuvântați. Înțelegerea noastră va fi eternă și va fi extinsă prin ceea ce este Dumnezeu, în loc să fie limitată de timp și de experiențele noastre în această lume.

Ori de câte ori omul trebuie să știe ceva despre Dumnezeu sau de la Dumnezeu, Dumnezeu Însuși trebuie să i-l reveleze în suveranitatea Sa. Desigur, omul poate afla ceva despre gloria și măreția lui Dumnezeu din creație, pentru că „cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu” (Psalmul 19.1) și, de aceea, omul „nu are nici o scuză” (Romani 1.20). Cu toate acestea, dacă omul dorește să-L cunoască mai profund pe Dumnezeu, el depinde de revelația divină. Această revelație vine întotdeauna de sus în jos – de la Dumnezeu la om. Dacă respectăm această ordine, totul rămâne în perspectiva corectă.

Cum gândim despre Dumnezeu

O greșeală prea frecventă este că mintea omului începe să gândească *de jos în sus – de la om la Dumnezeu*. În acest caz, mintea omului ia locul revelației divine. În loc să se supună acestei revelații, omul judecă singur lucrurile lui Dumnezeu și trage concluzii bazate pe propriile experiențe și pe ceea ce vede în jurul său. Să luăm în considerare câteva domenii în care acest fapt are loc frecvent:

În primul rând, omul natural fără Dumnezeu iubește să mediteze la lucrurile divine, deoarece este o ființă religioasă din natură; el este creat „după chipul lui Dumnezeu” și „după asemănarea lui Dumnezeu” (Geneza 1.27; 5.1). Ateul, de exemplu, care nu are revelație de la Dumnezeu, se întreabă cum poate un Dumnezeu iubitor să permită suferința. De aceea, el neagă existența

Hristos stă în centru!

lui Dumnezeu. Unii se întreabă de ce Dumnezeu a permis ca păcatul să intre în lume. Alții sunt grav bolnavi sau trec prin tragedii sau alte greutăți în viața lor și, din această cauză, sunt furioși și dau vina pe Dumnezeu. Alții au ceva de obiectat împotriva modului în care Dumnezeu mântuiește oamenii și susțin că ar trebui să existe mai multe căi de mântuire, nu doar una singură [compară cu Ioan 14.6]. Lista ar putea continua. Dar dacă vrei să ai o viziune corectă asupra lumii și a vieții, chiar și ca necredincios, trebuie să te supui revelației divine, care Îl include întotdeauna pe Hristos. Cineva a spus odată:

Pentru a avea o viziune corectă asupra tuturor din această lume, trebuie să Îl incluzi pe Hristos.

Punctul central corect

Toate acestea sunt și mai importante pentru noi, ca și credincioși. În creștinismul mărturisitor, omul tinde să aplice la sine tot ceea ce găsește în sine, în loc să recunoască că totul vine de la Dumnezeu și trebuie să-I fie atribuit Lui. Pentru a spune cu cuvintele altuia:

Puterea noastră, de a face ceva, va fi pe măsura în care suntem în acord cu voința și planul lui Dumnezeu.

Deci, pentru ca predicarea Evangheliei să fie rodnică, ea trebuie să vină întotdeauna de la Dumnezeu către oameni. Da, omul este nevoiaș [– pentru că este păcătos și are nevoie de un Mântuitor –], și trebuie să-i fie conștientizată această nevoie. Cu toate acestea, dacă predicarea Evangheliei pune accentul pe nevoia și suferința spirituală a omului, precum și pe modul în care Dumnezeu a răspuns la suferința lui, atunci ne uităm din nou la noi înșine în loc să ne uităm la Dumnezeu. Desigur, oamenii pot fi mântuiți dacă o predică are acest accent, și Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru asta, pentru că El este milostiv. Dar cea mai mare dorință a lui Dumnezeu este să Se facă cunoscut pe Sine Însuși. Și, deși aceasta aduce cu certitudine binecuvântare omului, pierdem mult dacă gândurile noastre se concentrează în principal asupra noastră.

Pavel începea de obicei fiecare reflecție asupra Evangheliei cu o referire la planul lui Dumnezeu în Hristos; de exemplu, în Romani 1.1-4: „Pavel, ... pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu ... despre Fiul Său (... dovedit Fiul al lui Dumnezeu ...), Isus Hristos”. Predicarea lui era „o mireasmă a lui Hristos către Dumnezeu” (2 Corinteni 2.15), indiferent dacă oamenii acceptau sau respingeau Evanghelia.

Evanghelia nu este predicată în primul rând pentru ca omul să primească binecuvântări, ci pentru că Domnul Isus este vrednic de răsplata suferințelor Sale [compară cu Isaia 53.11a]. Ar trebui să fie mai important pentru noi să ne gândim că Domnul este vrednic, decât la ceea ce are nevoie omul și la nevoile lui. Dacă principalul nostru interes în predicarea Evangheliei este ca omul să beneficieze de ea, atunci punem omul în centru și nu pe Dumnezeu.

Dacă, dimpotrivă, ne concentrăm în primul rând pe Dumnezeu și interesele Lui, aceasta nu diminuează în niciun fel grija noastră pentru sufletele pierdute sau zelul nostru pentru a le ajuta. În dragostea noastră pentru cei pierduți, am fi conștienți că vorbim pentru Dumnezeu și nu doar pentru binele omului. Propovăduirea unei Evanghelii care pune omul în centru a provocat mari daune în cercurile creștine de-a lungul secolelor, iar ascensiunea umanismului secular a accelerat acest proces, chiar și în rândul credincioșilor adevărați.

Hristos stă în centru!

Binecuvântările noastre în Hristos

Din Scriptură știm că toate binecuvântările creștine ne aparțin, dar ele ne aparțin „în Hristos” (Efeseni 1.3). Ele nu sunt legate doar de noi înșine, ci și cu revelarea că Dumnezeu „va aduna sub un Cap, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.10). Abia după ce Dumnezeu a făcut această afirmație puternică – un adevăr care nu era cunoscut în Vechiul Testament – El spune că noi „în Hristos am și primit o moștenire” (Efeseni 1.11). Planul lui Dumnezeu în Hristos este prioritar; abia după aceea se spune că noi am fost aduși în ea, pentru a avea parte de ea!

Dacă noi, ca și credincioși, considerăm că binecuvântările noastre se îndreaptă în primul rând către noi, ne măsurăm bucuria și plăcerea, pe care le avem din aceste binecuvântări, în funcție de modul cum le percepem și dacă le percepem, și de starea noastră sufletească. Starea noastră spirituală cunoaște atunci o continuă oscilație, deoarece criteriul după care măsurăm aceste binecuvântări este propria noastră pace și liniște.

Dacă, în schimb, ne îndreptăm privirea spre Hristos, vom aprecia mult mai mult faptul că suntem aproape de El, că avem o relație de încredere cu El și că Îl cunoaștem, și vom dori să Îl cunoaștem din ce în ce mai bine. Vom tinde, ca și Pavel, „să înțelegem pe deplin, împreună cu toți sfinții, care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoaștem dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința” (Efeseni 3.18,19).

Este trist să vedem cât de ușor putem ajunge, ca și credincioși, să-L considerăm pe Dumnezeu un filantrop și un binefăcător, care este prezent cu bogăția Sa de bunătați și gata să ne dea oricând când ne adresăm Lui cu o nevoie. Multe cântări bisericești cunoscute și îndrăgite răspândesc astăzi această filozofie, această perspectivă. Rezultatul: credinciosul tinde din nou să se considere pe sine în centru. Dacă eu am în vedere doar bunătața, privirea mea nu este îndreptată în întregime spre Domnul. Fără să-mi dau seama, sunt atras în mod subtil în curentul lumii. Mă ocup atunci cu ceea ce este temporar, în loc de ceea ce este etern [compară cu 2 Corinteni 4.18].

A-L cunoaște pe Dumnezeu

În acest context, este foarte instructiv să analizăm descrierea caracterului unui tată din prima epistolă a lui Ioan. De două ori sunt menționați „tații (părinții)” și se spune doar că tații „L-au cunoscut pe Cel care este de la început” (1 Ioan 2.13,14). Nu există nimic mai înalt, pentru că dacă „Îl cunoaștem pe Cel care este de la început”, cunoaștem și pe toate celelalte. Este bine ca „tinerii să fie tari și Cuvântul lui Dumnezeu să rămână în ei”, și la fel de bine este ca și „copiii să-L fi cunoscut pe Tatăl”. Dar a fi matur spiritual, a fi „tată”, înseamnă că „L-am cunoscut pe Cel care este de la început” (1 Ioan 2.14). Pavel le-a scris credincioșilor din Efes despre ceea ce era dorința inimii sale: ca ei toți să ajungă „la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu” (Efeseni 4.13). Hristos și tot ceea ce este El, precum și planul lui Dumnezeu în El, trebuie să fie totul!

Să avem grijă, ca inima noastră să se preocupe cu interesele lui Hristos și cu gândurile lui Hristos. Prea ușor ne preocupăm prea mult cu noi înșine, suntem acaparați de propriile noastre gânduri, propriile noastre scopuri, ambițiile și dorințele noastre – toate lucrurile care au de-a face cu „treburile vieții” (2 Timotei 2.4). Fără îndoială, toate aceste lucruri sunt necesare, dar ele trebuie să fie un instrument pentru atingerea unui scop și nu un scop în sine. Numai dacă eu

Hristos stă în centru!

umblu cu Dumnezeu pot cunoaște gândurile Lui, și numai dacă cunosc gândurile Lui pot să-L urmez din toată inima.

Pavel putea spune despre credincioși: „*Noi însă avem gândul lui Hristos*” (1 Corinteni 2.16), ceea ce este valabil în principiu pentru fiecare credincios. Dar numai celui care este cu adevărat interesat de gândul lui Hristos i se revelează gândul lui Hristos [compară cu Psalmul 25.14]. Numai dacă am înțeles pe deplin „*taina lui Dumnezeu*” putem găsi „*toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței*” (Coloseni 2.2,3), pentru că „*Hristos Isus a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris, «Cine se laudă, să se laude cu Domnul»*” (1 Corinteni 1.30,31; [compară cu Ieremia 9.23]).

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/gottes-vorsatz-in-christus-a18554.html>

Titlul original: „[The Purposes of God in Christ – Practical Effects](#)”

în *The Christian*, iulie 2014.

Sursa: www.bibletruthpublishers.com